

เพื่อที่จะเป็นที่รักของพ่อและของโลก จงเป็นเพชรพลอยแห่งความพอใจ

และอยู่อย่างเป็นที่รักจากการได้รับอิทธิพลจากสถานการณ์ใดๆ

วันนี้ บาบ่าได้เห็นดวงวิญญาณที่พอใจในทุกหนแห่ง เพชรพลอยแห่งความพอใจกำลังเปล่งประกายไปทั่วทุกหนแห่ง สภาพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเหนือสิ่งใดคือสภาพของความพอใจ ผู้ที่พอใจอยู่เสมอเป็นที่รักของทุกคน ถึงอย่างไรลูกก็เป็น ที่รักของพ่ออยู่แล้ว ผู้ที่ได้มาซึ่งการบรรลุผลทั้งหมดจะอยู่อย่างพอใจอยู่เสมอ พื้นฐานของความพอใจคือการได้มาซึ่งการ บรรลุผลทั้งหมด และด้วยเหตุนี้ดวงวิญญาณเช่นนั้นจึงเป็นที่รักของดวงวิญญาณบราห์มินทั้งหมด การได้มาซึ่งการบรรลุ ผลทั้งหมดหมายถึงการพอใจอยู่เสมอ ดวงวิญญาณที่พอใจจะสร้างผลกระทบต่อบรรยากาศรอบข้าง และการบรรลุผล ทั้งหมดเป็นของขวัญจากพระเจ้า ดวงวิญญาณที่ได้รับพลังทั้งหมด คุณธรรมทั้งหมด และสมบัติที่มีค่าทั้งหมดจากพระเจ้า จะอยู่อย่างพอใจอยู่เสมอ สภาพของดวงวิญญาณที่พอใจจะก้าวหน้าอยู่เสมอ สถานการณ์ต่างๆไม่สามารถมีอิทธิพลต่อ ดวงวิญญาณที่พอใจได้ เพราะที่ใดมีความพอใจ ที่นั่นก็จะมีพลังและคุณธรรมทั้งหมดโดยอัตโนมัติ คุณธรรมความพอใจ เพียงประการเดียว สามารถดึงดูดคุณธรรมอื่นๆอีกมากมาย ดังนั้น ลูกแต่ละคนควรถามตัวเองว่า: ฉันเป็นดวงวิญญาณที่ พพอใจอยู่เสมอหรือไม่? ดวงวิญญาณที่พอใจจะใกล้ชิดกับทุกคนเสมอ และมีสภาพที่ทัดเทียมกับพ่อ อยากรู้ก็ตาม เพื่อที่ จะคงอยู่ในสภาพเช่นนี้ ลูกจำเป็นต้องมีสภาพที่ละวางและเป็นตรีกาลดาชิ ดวงวิญญาณเช่นนั้นคือตรีกาลดาชิในทุกสิ่งที่ เขาทำ นั่นคือ ในทุกสถานการณ์ เขาจะพิจารณาแยกแยะรูปกาลเวลาทั้งสาม (อดีต ปัจจุบัน และอนาคต) ของสถานการณ์ นั้นให้ชัดเจนก่อนแล้วจึงค่อยลงมือทำ สำหรับสิ่งนี้ จำเป็นต้องมีสองสิ่ง สองสิ่งนั้นคือ ความสัมพันธ์และความมั่งคั่ง ความสัมพันธ์และความมั่งคั่งนั้นไม่สูญสลาย และสิ่งเหล่านี้ได้รับมาจากพ่อผู้ไม่สูญสลาย เมื่อลูกดวงวิญญาณได้รับความมั่งคั่ง และความสัมพันธ์ที่ไม่สูญสลายแล้ว ลูกจะพอใจอยู่เสมอและเป็นที่รักอย่างลึกซึ้งจากพ่อและจากดวงวิญญาณทั้งหมด แล้วเมื่อมายามาในรูปแบบใดก็ตาม ลูกจะไม่มีความหวาดกลัว ลูกจะรู้สึกราวกับว่ากำลังดูหนังการ์ตูนมิกกี้เมาส์ที่ฉายอยู่ บนจอที่ไม่มีขีดจำกัด ลูกจะไม่รู้สึกเป็นทุกข์เลย เมื่อได้ดูหนังการ์ตูนมิกกี้เมาส์ ลูกจะรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลิน ลูกได้ สัมผัสกับเกมของมิกกี้เมาส์บนจอที่ไม่มีขีดจำกัดในฐานะมายาในรูปแบบต่างๆ ลูกทุกคนต้องสัมผัสประสบการณ์ในสภาพ เช่นนั้นโดยผ่านพ่อ และลูกทุกคนก็ได้ผ่านประสบการณ์นั้นมาแล้ว

บัพดาตากำลังเห็นว่าลูกอยู่อย่างไม่หวาดกลัว และมีสติปัญญาที่มั่นคงและมีสมาธิจดจ่อ และไม่ไหวหวั่นสั่นคลอนใน สถานการณ์ใดๆ ลูกเป็นดวงวิญญาณที่ได้รับชัยชนะอยู่เสมอ พ่อมีความปรารถนาที่บริสุทธิ์ต่อลูกๆแต่ละคน นั่นคือ ให้ลูก แต่ละคนได้รับชัยชนะอย่างสม่ำเสมอและแสดงให้พ่อเห็นถึงรูปที่มีชัยชนะของลูก ดังนั้น ลูกแต่ละคนสามารถถามตัวเอง ได้ว่า: ฉันคือใคร? บัพดาตาได้บอกลูกไว้ก่อนหน้านี้เช่นกันว่า ตอนนี้อยู่ตามเวลาแล้ว ลูกต้องขจัดคำว่า "บางครั้ง" ออกไป จากพจนานุกรมของบราห์มิน เพราะลูกกำลังจะประกาศสิทธิ์ในมรดกจากพ่อตลอดไป ลูกจึงต้องมีการบรรลุผลทั้งหมด ตลอดไป เพราะลูกคือตะเกียงแห่งความหวังที่จะเติมเต็มความหวังในหัวใจของพ่อ ไม่สามารถมีคำว่า "บางครั้ง" แม้ กระทั่งในความคิดของลูกได้ เพราะเหตุใด? เพราะลูกอยู่กับพ่ออยู่เสมอและลูกคือมิตรร่วมทางของพ่อ ลูกคือผู้ที่อยู่กับพ่อ และในฐานะที่เป็นมิตรร่วมทางของท่าน ลูกจึงทำงานของการเปลี่ยนแปลงโลก

ดังนั้น พุดสี! ลูกได้รับพรนี้ "สะดา" (อย่างสม่ำเสมอ) จากบัพดาตาแล้วใช่ไหม? อันที่จริง ทันทีที่ลูกแต่ละคนถือกำเนิดมา บัพดาตาจะให้พรนี้เสมอ: ขอให้ลูกเป็นโยคีและมีความบริสุทธิ์อย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะการบรรลุผลใดๆก็ตามที่ลูกได้รับผ่าน พรนั้นมันจะคงอยู่ตลอดกาล ไม่ใช่แค่ชั่วคราว ดังนั้น ลูกๆทุกคนจึงมีสิทธิ์ตลอดกาล เพราะแม้ว่าจะจะเป็นลูกคนสุดท้าย พ่อ ก็มีความรักในหัวใจของท่านต่อลูกๆทุกคน แม้แต่ผู้ยิ่งใหญ่ บุคคลที่มีชื่อเสียงที่คิดว่าตนเองเฉลิยฉลาดก็ยังไม่สามารถ ตระหนักรู้จักพ่อได้ ในขณะที่ลูกคนสุดท้ายของบัพดาตาได้ตระหนักรู้จักพ่อ ลูกทุกคนพูดจากหัวใจว่า: บาบ่าของฉัน และ เหตุนี้เองพ่อจึงมีความรักที่คงอยู่ตลอดไปต่อลูกทุกคน ซึ่งเป็นเหตุผลที่ว่าลูกแต่ละคนได้รับพรจากพ่อ ทุกวันบัพดาตาจะ ให้พรเดียวกันแก่ลูกๆทุกคนในเวลาเดียวกันแม้ว่าลูกจะตามลำดับกันไปก็ตาม แม้ว่าลูกทุกคนจะตามลำดับกันไป แต่ทุก วัน ทันทีที่ลูกคนใดคนหนึ่งพูดว่า: บาบ่าของฉัน เขาก็ประกาศสิทธิ์ที่จะได้รับพรนั้นแล้ว ไม่ว่าจะลูกจะอาศัยอยู่ในอินเดีย หรือในต่างประเทศ ลูกแต่ละคนได้รับพรเดียวกันจากบัพดาตา และเมื่อได้รับพรแล้ว ลูกก็มีความสุข อยากรู้ก็ตาม มี

ลูกสองประเภท ประเภทแรกคือลูกที่ได้รับพรแล้วมีความสุขอย่างแน่นอน แต่ลูกที่ประกาศสิทธิ์ในอันดับที่นำหน้านั้นไม่ใช่ผู้ที่เพียงแค่เห็นพรแล้วมีความสุขและพูดถึงมันว่านี่คือพรของตน แต่คือลูกผู้ที่ทำให้พรนั้นบังเกิดผล พวกเขาใช้ประโยชน์จากพรและได้รับผลจากพรนั้น ลูกมีเมล็ด แต่ถ้าลูกไม่ทำให้เมล็ดนั้นผลิดอกออกผล นั่นคือถ้าลูกไม่ทำให้มันเกิดผลขึ้นมา มันก็จะมีเพียงแค่ความสุขเท่านั้น เพื่อให้ได้รับผลจากพรนั้น ก็เหมือนกับเมล็ดพันธุ์อื่น ๆ ที่ต้องได้รับน้ำและแสงแดดจึงจะออกผลได้ ดังนั้น ที่นี้เช่นกัน เมื่อลูกแต่ละคนต้องการเก็บเกี่ยวผลจากพรของตนเอง เพื่อให้เกิดการขยายผล เพื่อให้เกิดการเจริญเติบโตในจิตใจของลูกผ่านผลของพรนั้น แล้วที่นี้ พ่อก็บอกว่า: ในการที่จะดึงเอาผลจากพรนั้นออกมา ลูกจะต้องนำพรนั้นเข้ามาอยู่ในสำนักู้ของลูกซ้ำแล้วซ้ำเล่า จงอยู่อย่างมั่นคงในสภาพของการเป็นตัวของสำนักู้ นี้ไม่ได้หมายความว่าให้จดจำซ้ำแล้วซ้ำเล่า (สิมรัน) การมีสำนักู้ (สมฤติ) นั้นหมายถึงการให้น้ำแก่ความรู้ และการอยู่อย่างมั่นคงในรูปนั้นก็คือการให้แสงแดดแก่ความรู้ ดังนั้น เมื่อมันเกิดผล ลูกจะเต็มเต็มตนเองด้วยพลังมากมาย และลูกยังสามารถให้ประสบการณ์ของพลังแก่ผู้อื่นผ่านผลนั้นได้ด้วย

แล้วตอนนี้ บัพดาต้องการอะไร? บัพดาได้เตือนลูกๆทุกคนเกี่ยวกับเรื่องของเวลามาระยะหนึ่งแล้ว เวลาสำหรับผลการเรียนของลูกแต่ละคนกำลังจะมาถึงในทันที สำหรับสิ่งนี้ จงอยู่อย่างพร้อมเสมอ พร้อมกันนั้น บัพดาจะให้สัญญาว่าถึงเวลาแล้วที่จะต้องเพียรพยายามอย่างเข้มข้นอย่างแรงกล้าเพื่อที่จะไปสู่สภาพที่ไบบิน ไม่ใช่แค่ว่าลูกกำลังเคลื่อนไปข้างหน้า แต่ลูกกำลังไบบิน เวลาสำหรับการเพียรพยายามแบบธรรมดาๆ – หรือการใช้เวลาในวันหนึ่งของลูกไปกับเรื่องปกติธรรมดา – ตอนนี้มันได้ผ่านพ้นไปแล้ว และเหตุนี้เองบัพดาจึงให้สัญญาแก่ลูก: จงตรวจสอบทุกวันที่ และทุกความคิด ตัวอย่างเช่น หากลูกไม่เพียรพยายามอย่างแรงกล้า หากลูกเพียรพยายามแบบปกติธรรมดาเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง และหากเวลาสำหรับข้อสอบสุดท้ายมาถึงอย่างทันทีทันใดในช่วงเวลาหนึ่งชั่วโมงนั้น ช่วงเวลาสุดท้ายนั้นจะนำลูกไปสู่จุดหมายปลายทางของลูก และความพยายามอย่างธรรมดาตลอดหนึ่งชั่วโมงนั้นจะก่อให้เกิดความเสียหายกับลูกอย่างมาก นี่คือเหตุผลที่บัพดาได้ให้สัญญาแก่ลูกแต่ละคนเป็นครั้งคราวเกี่ยวกับความสำคัญของทุกความคิด ทุกวันที่ และทุกขณะ มีเพียงผู้ที่เพียรพยายามอย่างแรงกล้าเท่านั้นที่จะสามารถเพียรพยายามที่จะอยู่อย่างไม่สั่นคลอนในเวลาที่ต้องเผชิญกับความปั่นป่วน ผู้ที่เพียรพยายามอย่างธรรมดาคงต้องใช้เวลาในการกลับมาพร้อมเสมอ ในขณะที่บัพดาบอกว่าคุณต้องใส่จุดฟูลสตอปในหนึ่งวินาที จะเกิดอะไรขึ้นหากลูกไม่ได้เพียรพยายามอย่างแรงกล้า? ลูกเคยมีประสบการณ์ในสิ่งนี้แล้ว แทนที่จะเป็นจุดฟูลสตอป มันจะไม่กลายเป็นเครื่องหมายคำถามใช่ไหม? จุดฟูลสตอปนั้นง่ายกว่า ในขณะที่เครื่องหมายคำถามนั้นคาดเดายาก ทันทันทีที่ลูกพูดคำว่า: จุดฟูลสตอป ก็ควรจะใส่จุดฟูลสตอป ไม่ใช่เครื่องหมายจุลภาค (คอมม่า) หรือแม้แต่เครื่องหมายตกใจ (อัศจรรย์) ลูกจะไม่มีเวลาแม้กระทั่งจะคิดว่า: มันควรทำอะไรดี? ยังไม่มีลูกคนไหนที่เข้าใจว่าการใช้ความพยายามอย่างรวดเร็วเช่นนั้นหมายถึงการสอบผ่าน

บัพดาเห็นว่า แม้กระทั่งตอนนี้ ด้วยเหตุผลใดเหตุผลหนึ่ง คำถามเช่น "ทำไม?", "อะไร?", "อย่างไร?", "แบบนี้ไง" ยังคงปรากฏให้เห็นในชาร์ทประจำวันของลูกบางคน บัพดาเห็นว่าในชาร์ทของหลายๆคน คลื่นของความคิดที่ไร้ประโยชน์ได้ใช้เวลาไปมาก และความเร็วของความคิดที่ไร้ประโยชน์นั้นก็รวดเร็วมาก: ความคิดธรรมดาหนึ่งชั่วโมงเทียบเท่ากับความคิดที่รวดเร็วหนึ่งนาที ดังนั้น วันนี้ บัพดาจึงมองไปยังดวงวิญญาณที่พอใจซึ่งเป็นที่รักของทุกคนและของบัพดา ภาษาเช่น "ทำไม?", "อะไร?" ฯลฯ จะไม่เข้ามาในความคิดหรือแม้กระทั่งในความฝันของดวงวิญญาณที่พอใจ เพราะดวงวิญญาณนั้นจะสามารถใช้สามสิ่งพิเศษในเวลาที่ต้องการได้ นั่นคือ ดวงวิญญาณ ดวงวิญญาณสูงสุด และละคร นี่เป็นเพราะว่าในช่วงเวลาเช่นนั้น คลังสมบัติแห่งพลังของลูกมีความสำคัญอย่างยิ่ง และนายผู้ทรงอำนาจคือผู้ที่สามารถส่งพลังใดพลังหนึ่งได้ตลอดเวลา เพื่อให้พลังนั้นปรากฏขึ้นมาในเวลานั้น ลูกอาจต้องการพลังของความอดทน แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ถ้าหากพลังของการเผชิญเข้ามาแทนที่ แม้ว่ามันจะเป็นพลังเหมือนกัน แต่พลังนั้นก็ไม่มีประโยชน์เลยในช่วงเวลานั้น ดังนั้น กุญแจสู่สมบัติที่มีค่าทั้งหมดคือสามสิ่งนี้: ตัวลูกเอง พ่อ และละคร

บัพดามีความคิดหนึ่ง: ท่านควรจะบอกลูกหรือไม่? แต่ถ้าบอกแล้ว ลูกจะต้องทำสิ่งนี้ ผู้ที่พร้อมจะทำสิ่งนี้ ยกมือขึ้น ลูกจะต้องทำสิ่งนี้ ในเมื่อลูกยกมือขึ้นแล้ว ลูกก็ต้องทำสิ่งนี้ ลูกกำลังยกมือของจิตใจหรือมือของร่างกาย? มือของจิตใจของลูกนั้นแข็งแกร่ง ตามเวลาแล้ว บัพดามีความปรารถนาอันบริสุทธิ์นี้สำหรับลูกแต่ละคน: ลูกจะได้พบกับพ่ออีกครั้งในอีก 15 วันข้างหน้า ดังนั้นในช่วง 15 วันข้างหน้านี้ ให้ใช้การฝึกฝนพิเศษนี้เป็นการทดลองไปก่อน อันที่จริงแล้ว ลูกต้องคงอยู่เช่นนี้ตลอดเวลา แต่ให้มีการทดลองเป็นเวลา 15 วัน และให้ศูนย์ต่างๆที่ติดต่อกับลูกทำสิ่งนี้ด้วย โดยลูกไปที่นั่นหรือโทรหาพวกเขาและเตือนพวกเขาว่า: ทำการบ้านอยู่หรือไม่? การบ้านของลูกคืออะไร? มันง่ายมาก! ลูกแต่ละคนต้อง

เผชิญหรือต้องผ่านสถานการณ์และเหตุการณ์ที่แตกต่างกัน สำหรับในช่วงเวลา 15 วันนี้ ลูกแต่ละคนต้องทำคะแนนให้ได้อย่างน้อย 80% ในความคิด คำพูด และการกระทำของตนเอง อย่างไรก็ตาม บัพดาอาจจะให้ส่วนต่างกับลูก 20% ลูกเห็นด้วยไหม? ลูกเห็นด้วยไหม? บาบาคควรให้สิ่งนี้แก่ลูกไหม? บาบาคควรให้การบ้านนี้แก่ลูกไหม? โอเค 15 วัน มายาก็กำลังฟังอยู่เช่นกัน สถานการณ์ต่างๆจะเข้ามา แต่จงอย่ามองหรือเอาใจไปจดจ่ออยู่กับสถานการณ์เหล่านั้น **ขอให้จำไว้** เพียงว่า **ลูกต้องสอบผ่านมันไปได้ 15 วันไม่ใช่เรื่องใหญ่** แต่ลูกๆแต่ละคนต้องแสดงให้เห็นบัพดาเห็นด้วยหัวใจที่ซื่อสัตย์ และสะอาดว่าลูกจะสอบผ่านมันไปได้ทั้งในความฝัน ความคิด คำพูด และการกระทำของลูก สิ่งนี้เป็นไปได้ไหม? เป็นไปได้ไหม? ผู้เป็นครูพูดสิ! เป็นไปได้ไหม? 15 วันดูเหมือนไม่มีอะไรเลย แต่บัพดากำลังขอให้ลูกทำสิ่งนี้เป็นกรทดลองดูอย่าปล่อยให้ความคิดเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ อย่าต่อสู้อะไร แต่ให้มันซึบซึบ: มีชัยชนะอย่างเต็มที่ตลอดเวลา 15 วัน มันยากหรือว่ามันง่าย? ถ้ามันง่าย ก็ยกมือขึ้น! มันง่ายไหม? ถ้าอย่างนั้น บัพดาจะคอยดูแลผลลัพธ์ของ 15 วันนี้ แล้วท่านจะขยายผลให้มากขึ้นไปอีก ลูกทุกคนสามารถทำสิ่งนี้ได้ตลอด 15 วันใช่ไหม? ลูกสามารถทำได้ใช่ไหม? ผู้ที่มาจากมฐบันยกมือขึ้น! ผู้ที่นั่งอยู่ข้างหน้ามาจากมฐบันใช่ไหม? ลูกเก่งมาก ดับเบิลฟอเรนเนอร์และผู้มาจากอินเดีย ทุกคนต้องทำสิ่งนี้ ผู้ที่มาจากหมู่บ้านและผู้มาจากเมืองใหญ่ ทุกคนต้องเก็บบันทึกผลงานของตนเองไว้เป็นเวลา 15 วัน อย่าหาข้ออ้างว่า: ทำไม่? อะไร? ก็สถานการณ์มันเป็นอย่างนั้นอย่างนี้... ลูกต้องทำให้ได้ 80% ถึงอย่างนั้น บัพดาก็ยังช่วยผ่อนหนักให้เป็นเบาแก่ลูก โดยให้ส่วนต่างแก่ลูกเพิ่มอีก 20% เพราะบัพดาเห็นว่า ในบางกรณี ขณะที่ลูกกำลังเคลื่อนไปนั้น มายาทำให้ลูกประมาทไม่ระมัดระวังและเกียจคร้าน คำพูดที่ว่า มันเป็นอย่างนี้ มันเป็นอย่างนั้น คือรูปแบบหนึ่งของความเกียจคร้านที่ดูดี ความเกียจคร้านและความไม่ระมัดระวังที่ดูดีแบบนี้ ทำให้ความเพียรพยายามอันแรงกล้าของลูกอ่อนแอลง เพราะตอนนี้บัพดากำลังให้ลูกซึ่งเป็นนักเรียนแต่ละคนฝึกซ้อมเป็นเวลา 15 วัน และต้องการให้ลูกฝึกฝนสิ่งนี้ไปสักระยะหนึ่ง นี่คือเหตุผลที่ท่านให้ลูกทุกคนยกมือขึ้น เพื่อแสดงให้เห็นความพร้อมเสมอ ลูกแต่ละคนควรจะสามารถยกมือของตัวเองขึ้นมาได้ ลูกต้องฝึกฝนสิ่งนี้ไปสักระยะหนึ่ง นี่คือเหตุผลว่าทำไมบาบาคถึงให้ลูกฝึกฝนสิ่งนี้ในช่วงเวลาสั้นๆ **อัจชะ**

มีกี่คนที่มาเป็นครั้งแรก? ยืนขึ้น! ดีมาก ขอแสดงความยินดีกับลูกในวันนี้ที่ได้มาอยู่เบื้องหน้าบัพดา ขอแสดงความยินดีสายตาของพ่อได้ทอดมองมายังลูก และสายตาของลูกก็ทอดมองมาที่พ่อ ขอแสดงความยินดีอย่างยิ่ง **อัจชะ** ไม่มีเด็กอื่นใด แต่ลูกสามารถรับประทานเค้กแห่งความสุขนี้ได้ นี่เป็นสิ่งที่ดี ลูกมาสายแล้ว แต่ลูกสามารถไปได้เร็วและประกาศสิทธิ์ในอันดับที่น่าหน้าได้ ด้วยเหตุนี้ บัพดาและบราเธอร์และซิสเตอร์ผู้เป็นมิตรร่วมทางทุกคนจึงขอแสดงความยินดีกับลูก ขอแสดงความยินดีด้วย ลูกจะกลายเป็นตัวอย่างที่แม้แต่ผู้ที่เป็นคนสุดท้ายก็สามารถไปได้เร็วและขึ้นมาอยู่แถวหน้าได้ **อัจชะ**

ถึงตะเกียงแห่งความหวังทั้งหลายในทุกหนแห่ง ผู้ซึ่งเต็มเต็มความหวังของบัพดา ถึงผู้ที่อยู่เหนือภาษาของคำถามว่า "ทำไม?" และ "อะไร?" และผู้ซึ่งอยู่อย่างมั่นคงอยู่เสมอ ถึงผู้ที่เป็นของบาบาคผู้เดียวเท่านั้นและไม่มีใครอื่น ถึงผู้ที่ได้สัมผัสกับความสัมพันธ์พิเศษทั้งสามในชีวิต นั่นคือ พ่อ ครู และซัตกูรูในพ่อผู้เดียว ถึงลูกๆ ผู้โชคดีหลายล้านเท่าที่ประกาศสิทธิ์ในมรดกจากพ่อ มรดกของการศึกษาเล่าเรียนนี้จากครู และมรดกแห่งพรจากซัตกูรู ด้วยความรัก ความระลึกถึง และนมัสต จากบัพดาถึงลูกๆ ทุกคน

พูดกับเหล่าดาดี: (ครั้งนี้มีโปรแกรมงานรับใช้ที่ดีมากในทั่วทุกหนแห่ง) ลูกทั้งหมดช่วยเหลือทุกคนได้ดีมาก ไม่มีใครต้องมานั่งคิดเลยว่าจะทำอะไร แต่พวกลูกคิดว่า: เราต้องทำมันให้ได้ ด้วยความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทุกโปรแกรมจึงออกมาได้ดีมาก เสียงลูกกระจายออกไป ทุกคนได้รับสารสนแล้ว ตอนนี้จงก้าวต่อไปข้างหน้า (ทุกคนมีประสบการณ์ที่ดีมากในโยคะ) หัวข้อหลักคือการให้พร และด้วยโปรแกรมโยคะ พวกเขาทุกคนจึงได้สัมผัสประสบการณ์นั้น

ผู้รับใช้จากโซนปัญญา: ดังนั้น ตามละครแล้ว ปัญญาได้รับโอกาสที่ดีในการรับใช้เหล่าชั้นยาสซีและดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ และลูกเองก็กำลังทำเช่นนั้นอยู่เช่นกัน ในช่วงเวลาของการก่อตั้งงานรับใช้ในปัญญา ลูกได้พบกับดวงวิญญาณที่ดีที่ให้ความร่วมมือ และที่มีคุณภาพหรือมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นทายาทซึ่งได้กลายมาเป็นเครื่องมือ **ในขณะที่มีผู้ที่ก่อให้เกิดความปั่นป่วนวุ่นวายมากเพียงใด** **ก็มีดวงวิญญาณที่มีคุณลักษณะตั้งราชสีห์ปรากฏออกมาเท่านี้ด้วยเช่นกัน** ปัญญาต้องทำอะไรในตอนนี้อยู่? ลูกมีคุณสมบัติพิเศษนี้ เวลานี้ ผู้คนจากปัญญาจะต้องเตรียมราชสีห์ผู้มีชื่อเสียง ซึ่งสามารถเป็นไม้ค (กระบอกเสียง) ท่ามกลางชุมนุมและถ่ายทอดประสบการณ์ของเขาออกมา เขาควรจะเป็นคนที่สามารถเป็นไม้คที่ใหญ่ ไม่ใช่ไม้คที่เล็ก บุคคลสำคัญระดับวีไอพีของรัฐบาลก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ต่างออกไป แต่แม้กระทั่งในหมู่

ดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ (มหาตมะ) ก็ยังมีบุคคลสำคัญระดับวีไอพี และดังนั้นจึงเตรียมไม้ค้ำขนาดใหญ่เช่นนั้นที่สามารถทำให้ผู้อื่นเกิดความกระตือรือร้นด้วยประสบการณ์ของเขา จึงเตรียมใครสักคนในลักษณะนั้น เตรียมเขาหรือเธอให้พร้อม มันเป็นไปได้ เพราะแม้ว่าผู้คนจะเชื่อว่างานรับใช้โดยนักปราชญ์และนักบุญนั้นได้เริ่มต้นขึ้นมาตั้งแต่ในยุคทองแดง แต่ก็ยังไม่เคยมีตัวอย่างของครูผู้ยิ่งใหญ่คนไหนเลยที่สามารถทำให้ผู้อื่นหรือลูกศิษย์ของตนกลายเป็นเช่นเดียวกับตนเองได้ อย่างไรก็ตาม บัพดาตาได้เตรียมลูกบางคนที่เขาฉลาดกว่าตนเอง เพื่อออกไปปรากฏตัวต่อหน้าสาธารณชน ดังนั้นเวลานี้ปัญหาจึงต้องแสดงให้เห็นถึงสิ่งใหม่ๆ แม้จะบุคคลสำคัญมาจากทุกทิศทาง แต่ลูกต้องนำผู้คนเหล่านั้นมาที่นี่ เพื่อให้ทุกคนที่ได้ยินพวกเขาจะตื่นรู้และได้รับสาส์น มันเป็นไปได้หรือไม่? เราจะได้เห็นกัน มันต้องใช้เวลาสักเล็กน้อย แต่ลูกสามารถเตรียมคนในลักษณะนั้นและแสดงให้เห็นได้ ใช่แล้ว การขยายตัวกำลังเกิดขึ้น

พร: ขอให้ลูกเป็นอิสระจากความวิตกกังวลและทำให้สิ่งใดก็ตามที่ยากลำบากกลายเป็นสิ่งที่ง่ายตายด้วยการตระหนักถึงมือของพ่อและการเป็นมิตรร่วมทางกับท่าน
เมื่อมือของลูกอยู่ในมือของผู้ใหญ่ (ผู้สูงวัย) สภาพของลูกก็จะเป็นอิสระจากความวิตกกังวล ในทำนองเดียวกัน ในขณะที่ทำทุกสิ่ง ให้พิจารณาอยู่เสมอว่าบัพดาตาอยู่กับลูก และมือของลูกในชีวิตทางจิตนี้อยู่ในมือของท่าน นั่นหมายความว่าชีวิตของลูกอยู่ในมือของท่าน และท่านเป็นผู้รับผิดชอบ จงวางภาระทั้งหมดของลูกไว้กับพ่อ แล้วลูกจะกลับมาเบาสบาย วิธีที่จะขจัดภาระและทำให้สิ่งที่ยากกลายเป็นสิ่งที่ง่ายตาย คือการจับมือของพ่อและเป็นมิตรร่วมทางของพ่อ

คติพจน์: เมื่อลูกมีความซื่อสัตย์ในความพยายามของลูก ลูกจะได้รับความช่วยเหลือเป็นพิเศษจากบัพดาตา

*** โอม ชานติ ***

สัญญาณที่ละเอียดอ่อน: สร้างสมคุณธรรมของความอ่อนหวานและความถ่อมตนเพื่อกลับมายิ่งใหญ่

หากมีใครบางคนขัดแย้งกับลูก จงให้น้ำแห่งความรักของลูกแก่ผู้นั้น อย่าปล่อยคุณธรรมแห่งความอ่อนหวานและความถ่อมตนของลูกไป จงสวมใส่เครื่องแต่งกายแห่งความถ่อมตนอยู่เสมอ ความถ่อมตนนี้คือโล่ของลูก ซึ่งเป็นหนทางสู่ความปลอดภัย วิธีที่ง่ายที่สุดในการประสานชั้นสการ์คือการทำให้ตัวลูกเองเต็มเปี่ยมไปด้วยความถ่อมตนและความอ่อนหวาน จงให้ที่นั่งที่สูงส่งแก่ผู้อื่น